

Arrest

nr. 211 296 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 204 864 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij werd verschillende keren aangetroffen in onwettig verblijf op het Belgische grondgebied.

Zij verklaarde steeds van Eritrea afkomstig te zijn en zij identificeerde zich onder een alias.

Onder meer op 6 maart 2018 en op 18 mei 2018 kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Op 18 mei 2018 kreeg zij tevens een inreisverbod opgelegd.

Op 25 mei 2018 werd zij opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Haar vingerafdrukken werden ingegeven in de visadatabank en hieruit bleek dat verzoekster afkomstig is uit Ethiopië en dat haar op 19 december 2017 een visum kort verblijf werd toegekend door de Franse ambassade.

Op 25 mei 2018, met kennisgeving op 26 mei 2018, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: H.

voornaam: F. J.

geboortedatum: 01.01.1985

geboorteplaats: e.

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: A. S. °25.07.1999

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 25.05.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.F0.002066/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 25.05.2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart dat zij naar België kwam met de bedoeling te transiteren naar het Verenigd Koninkrijk. Ze verklaart te zijn gevlucht omwille problemen in haar land van herkomst: geen toekomst, geen vrijheid en oorlog. Hoewel ze verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, blijkt uit onderzoek dat betrokkene eigenlijk H. F. J. heet, geboren werd op 01.01.1985 en van Ethiopische nationaliteit is.

Zij verklaart geen medische problemen te hebben. Ze verklaart geen familie of partner in België te hebben. Van een schending van art. 3 of van art. 8 EVRM is dus geen sprake. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar betekend werd op 18.05.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 18.05.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.002066/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 25.05.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar betekend werd op 18.05.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 18.05.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.F0.002066/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 25.05.2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart dat zij naar België kwam met de bedoeling te transiteren naar het Verenigd Koninkrijk. Ze verklaart te zijn gevlucht omwille problemen in haar land van herkomst: geen toekomst, geen vrijheid en oorlog. Hoewel ze verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, blijkt uit onderzoek dat betrokkene eigenlijk H. F. J. heet, geboren werd op 01.01.1985 en van Ethiopische nationaliteit is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Zij verklaart geen medische problemen te hebben. Ze verklaart geen familie of partner in België te hebben. Van een schending van art. 3 of van art. 8 EVRM is dus geen sprake. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar betekend werd op 18.05.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 18.05.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

(...)"

Met arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 5 juni 2018 met nr. 204 864 werd de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen deze beslissing, verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"VI. Du Moyen unique

Le moyen unique est pris de la violation :

- de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ;*
- des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie.*

1. Principes

i. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

ii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif.

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle - comme c'est le cas en l'espèce - les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte.

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des

motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire »⁶ (nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » (nous soulignons).

iii. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie - principe général de bonne administration -, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

2. Application en l'espèce

i. De la décision attaquée

La décision attaquée est motivée comme suit :

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 25.05.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.F0.002066/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 25.05.2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart dat zij naar België kwam met de bedoeling te transiteren naar het Verenigd Koninkrijk. Ze verklaart te zijn gevlucht omwille problemen in haar land van herkomst: geen toekomst, geen vrijheid en oorlog. Hoewel ze verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, blijkt uit onderzoek dat betrokkene eigenlijk H. F. J. heet, geboren werd op 01.01.1985 en van Ethiopische nationaliteit is.

Zij verklaart geen medische problemen te hebben. Ze verklaart geen familie of partner in België te hebben. Van een schending van art. 3 of van art. 8 EVRM is dus geen sprake.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar betekend werd op 18.05.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 18.05.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.002066/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 25.05.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Il se déduit de la décision attaquée que le requérant est détenu sur base de l'article 7, alinéa 1er, 1°, 3° et 12° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2, s'il est considéré par son comportement comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ou s'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée. En l'espèce, le requérant n'était en effet pas en possession d'un passeport valide au moment de son arrestation, il risquerait de compromettre l'ordre public pour avoir tenté de franchir la frontière de manière illégale et l'interdiction d'entrée dont il fait l'objet n'est encore ni levée ni suspendue.

La décision attaquée, fondée sur cette disposition légale, autorise la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique. Il se déduit de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse entend expulser le requérant vers l'Éthiopie (pays que la partie adverse semble considérer comme étant son pays d'origine).

ii. De l'article 3 de la CEDH

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers l'Éthiopie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;

- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance.

- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;

- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.

- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter. Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 2.

En l'espèce, la partie adverse conclut à la non violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie pour les raisons suivantes :

- Il aurait déclaré vouloir se rendre en Angleterre ;
- Il aurait déclaré avoir fui son pays d'origine en raison des problèmes suivants : pas d'avenir, pas de liberté, et la guerre ;
- Il aurait déclaré être de nationalité érythréenne alors qu'il serait en réalité de nationalité éthiopienne.

La partie adverse conclut ainsi que le requérant ne serait de ce fait pas parvenu à démontrer qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il court un risque réel d'être soumis, en Ethiopie, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

A cet égard, il convient de souligner les éléments suivants :

- Quant à la nationalité du requérant :

Le requérant affirme être de nationalité érythréenne et avoir recouru à un passeur en Ethiopie pour obtenir un passeport et quitter le pays. La possibilité d'obtenir des pièces d'identité frauduleuses en Ethiopie semble par ailleurs être une pratique courante dans le pays ;

- Quant au fait pour le requérant de vouloir se rendre en Angleterre et d'avoir quitté son pays d'origine en raison de la guerre, parce qu'il n'y aurait pas d'avenir ni de liberté :

• Il convient de préciser que le requérant semble avoir été interrogé sur ses craintes en cas de retour en Ethiopie, pays que la partie adverse semble considérer comme son pays d'origine alors que le requérant affirme être originaire d'Erythrée. Lorsque la partie adverse envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger et s'interroge sur le risque réel qu'il soit soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, il semble essentiel qu'elle vérifie à tout le moins préalablement la nationalité exacte de la personne concernée. Dans l'hypothèse où, comme en l'espèce, l'étranger déclare aux autorités être d'une nationalité différente que celle qui leur est attribuée, et qu'il existe un doute quant à la nationalité exacte de la personne concernée, l'évaluation du risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi de l'étranger dans son pays d'origine ne saurait être considéré comme effectif sans laisser la possibilité à cette personne de s'exprimer sur ses craintes en cas de retour dans le pays qu'il affirme être son pays d'origine (en l'occurrence l'Erythrée), en particulier lorsque, comme dans le cas d'espèce, il existe un risque de refoulement indirect du pays d'origine présumé par les autorités (en l'occurrence l'Ethiopie) vers le pays d'origine déclaré par la personne concernée (en l'occurrence l'Erythrée).

• Il ressort de la décision attaquée que la non violation de l'article 3 de la CEDH est notamment déduite d'une déclaration du requérant selon laquelle il souhaiterait se rendre en Angleterre alors que cette déclaration ne présente pourtant aucun lien quelconque avec une crainte de traitements inhumains et dégradants dans le pays d'origine. En outre, il ressort de la décision attaquée que le requérant a tout de même précisé avoir fui son pays d'origine (donc l'Erythrée) en raison de la guerre et que la partie adverse en conclut, sans aucune motivation complémentaire, que la crainte du requérant en cas de

retour ne saurait être tenue pour avérée. Ce faisant, la partie adverse rejette tout risque de violation de l'article 3 de la CEDH alors qu'elle a pourtant pertinemment connaissance de la situation générale qui prévaut dans le pays ;

• Enfin, les craintes du requérant permettent de conclure, comme développé infra, qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il encourt un risque réel d'être soumis, tant en Ethiopie qu'en Erythrée, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe en effet aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué¹⁶. Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi¹⁷. De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion (nous soulignons) »⁷⁵. « L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée (nous soulignons) ».

Or, sur base des informations récoltées et qui auraient nécessairement été précisées par le requérant s'il avait été valablement interrogé sur ces craintes en cas de retour dans son pays d'origine, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait, devait ou aurait pourtant nécessairement dû avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine.

En l'espèce, le requérant invoque donc le risque d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants s'il est renvoyé en Ethiopie, pays vers lequel la partie adverse envisage de le renvoyer (A). Le requérant invoque également le risque d'être soumis à de tels traitements dans un second temps, en cas de refoulement indirect vers l'Erythrée, son pays d'origine (B).

A. Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers l'Ethiopie

Le requérant ayant quitté l'Ethiopie illégalement à l'aide d'un passeport obtenu illégalement, il existe en effet des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas d'exécution de la décision litigieuse et de renvoi du requérant vers ce pays, il y courra un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

La loi éthiopienne relative à l'immigration prévoit en effet que sortir du pays sans être en possession de documents de voyage valide constituent une infraction punissable d'une peine de prison pouvant aller jusqu'à trois ans.

L'Immigration Proclamation No. 354/2003 prévoit en effet en son article 20, ce qui suit :

« Unless higher penalties are provided for in the Penal Code:

(a) any person who enters or leaves Ethiopia in violation of the provisions of Article 3 or 6 of this Proclamation or who is an accomplice is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both; (nous soulignons) »

L'article 6 concernant la sortie du territoire prévoit ce qui suit :

« A person departing from Ethiopia shall possess:

1. a valid travel document;
2. unless otherwise permitted an entry visa which will enable him to enter the country of destination; and
3. a health certificate, as may be necessary. »

En cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie, celui-ci court le risque réel d'être arrêté sur base de la loi précitée et d'être condamné à une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à trois ans. Or, il ressort de plusieurs rapports que les conditions de détention en Ethiopie sont d'une gravité telle qu'il y a lieu de

constater l'existence d'une pratique générale aboutissant à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH.

Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017²⁰ énonce notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons :

"Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...) (nous soulignons). "

Le rapport le plus récent du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia », énonce également ce qui suit :

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and Healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance (nous soulignons). »

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point difficiles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter violation de l'article 3 de la Convention. De plus, il ressort des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de

problèmes structurels mettant en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH à l'égard des personnes détenues en Ethiopie.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de torture ou de traitements inhumains et dégradants est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de renvoi vers l'Ethiopie, il risquerait d'être détenu et de subir en prison des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, compte tenu du degré de gravité établi des conditions de détention en Ethiopie.

B. Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de refoulement indirect vers l'Erythrée

Si le requérant n'est pas arrêté et détenu en Ethiopie pour les raisons susmentionnées, le risque existe que l'Ethiopie le renvoie dans son pays d'origine, l'Erythrée. En ce sens, il existe donc aussi un risque de refoulement indirect, élément qui n'a pas été pris en considération par la partie adverse.

Or, il existe également des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant court un risque réel de torture ou de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi vers son pays d'origine.

A cet égard, un élément à prendre en considération dans la situation du requérant se rapporte au fait qu'il a quitté l'Erythrée de manière illégale. Or, quitter le pays sans avoir obtenu préalablement un visa de sortie est considéré comme une infraction punissable par la loi érythréenne d'une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à 5 ans.

L'article 29, 2) du « Proclamation No. 24/1992 issued to regulate the issuing of travel documents, entry and exit visa from Eritrea, and to control residence permits of foreigners in Eritrea »²² prévoit en effet ce qui suit:

"Any person who: a) in violation of Art. 10-13 of this Proclamation attempts to enter or leave Eritrea (...) After conviction he shall be sentenced up to five years imprisonment or up to a fine of 10.000 Bir or to both imprisonment and fine"

Les informations disponibles sur le retour des personnes ayant quitté illégalement l'Erythrée sont éparses et variées. Il est impossible de les résumer ici vu l'urgence du recours mais une synthèse intéressante peut être consultée sur le site internet d'EASO. Amnesty International souligne notamment que chaque personne retournée en âge d'être enrôlée pour le service militaire court un risque important d'être sujet à une détention arbitraire, à des tortures ainsi qu'à l'exercice subséquent du service militaire (nous soulignons).

La loi érythréenne impose par ailleurs à chaque Erythréen d'accomplir un service militaire de 18 mois dès l'âge de 18 ans, bien qu'en pratique, ce service militaire se prolonge de manière indéfinie, souvent durant plus d'une décennie. En mai 2016, la Commission d'enquête internationale des Nations Unies a conclu dans son rapport final sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, qu'il y a des motifs raisonnables de croire que le service militaire équivaut là-bas au crime d'esclavage qui constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH mais également un crime contre l'humanité. Le service militaire obligatoire en Erythrée donne de plus fréquemment lieu à des abus physiques, en ce compris la torture.

En outre, le pays d'origine du requérant, l'Erythrée, ne fait évidemment pas partie des pays d'origine sûrs et, au contraire, est tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises. L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports.

Pour un extrait de rapports récents relatifs à la situation en Erythrée, il est renvoyé à la pièce 3. Il résulte de ces rapports - qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres - que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée.

En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées.

Il s'ensuit que l'éventuel refoulement du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports cités dans la pièce 3, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine.

***

Conclusions :

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de considérer que :

- Le risque de détention du requérant en cas de renvoi vers l'Ethiopie (en raison de sa sortie illégale du pays punissable de trois ans d'emprisonnement par la loi éthiopienne) et la gravité des conditions de détention reflétant l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH dans ce pays, permettent d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers l'Ethiopie. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle prévoit un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut en Ethiopie, viole l'article 3 de la CEDH.

- La situation générale en Erythrée permet également d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers l'Ethiopie qui risquerait de procéder à un refoulement indirect vers l'Erythrée. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle ne prend pas en compte ce risque, viole l'article 3 de la CEDH

- La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation est inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce, en particulier en ce que la décision attaquée semble se fonder sur le risque de renvoi en Ethiopie alors que le requérant semble au contraire s'être exprimé sur le risque de renvoi en Erythrée.

De sorte que le moyen unique est fondé."

2.2. In eerste instantie vraagt de verzoekende partij de zaak te behandelen in de Franse taal.

Overeenkomstig de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken moet de bestreden beslissing in het Nederlands worden opgesteld, omdat zij in het Nederlands taalgebied (Brugge) moest worden betekend en ten uitvoer worden gelegd (RvS 1 oktober 2001, nr. 99.326). Het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten werd op correcte wijze in de Nederlandse taal afgeleverd.

Deze beslissing is niet het resultaat van een aanvraag van de verzoeker. Conform artikel 39, § 1, *iuncto* artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: Taalwetten Bestuurszaken) moet de zaak behandeld worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. In dit geval werd de bestreden beslissing betekend door een inspecteur van de politie van Brugge, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (*cf.* RvS 28 januari 2011, nr. 211.569).

Het gebruik van de talen in de rechtspleging staat niet ter vrije keuze van de partijen maar wordt op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De Raad moet *in casu* de Nederlandse taal als proceduretaal hanteren.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 7, alinea 1, 1°, 3°, en 12°, van de Vreemdelingenwet en meldt de feitelijke grondslag: de verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel. Zij werd betrapt op illegale grensoverschrijding. Zij verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn maar uit onderzoek blijkt dat zij van Ethiopische nationaliteit is. Zij maakte gebruik van een valse naam. Verder preciseert de bestreden beslissing de reden waarom geen termijn tot vrijwillig vertrek is voorzien met verwijzing naar de juridische grond: artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing meldt dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde en er een risico op onderduiken bestaat. Zij heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen, zij werkt niet mee met de overheden en heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn en levert geen bewijs dat zij in een hotel verblijft. In de beslissing tot terugleiding wordt verwezen naar artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom er een risico op onderduiken bestaat. Er wordt gewezen op het feit dat uit onderzoek is gebleken dat verzoekende partij H. F. J. heet en van Ethiopische nationaliteit is. Verder gaf zij geen gevolg aan het gegeven inreisverbod. Voorts wordt in de bestreden akte gesteld dat de verzoekende partij geen medische problemen heeft en dat zij geen familie of partner heeft in België. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat er in dit geval geen zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu ze niet verder preciseert waarom ze omwille van humanitaire redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.4. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Vooraleer de Raad kan oordelen of de verwerende partij een rigoureuus onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gevoerd heeft, moet bepaald worden ten aanzien van welk land dit diende te gebeuren.

2.6. De verzoekende partij geeft een theoretisch betoog aangaande de bepalingen waarvan zij de schending inroept.

Concreet betwist de verzoekende partij dat ze de Ethiopische nationaliteit bezit, maar stelt ze dat ze de Eritrese nationaliteit heeft en een Ethiopisch paspoort heeft verkregen van de smokkelaar. De vrees bij terugkeer naar haar herkomstland werd onderzocht in het licht van Ethiopië en had moeten onderzocht worden in het licht van Eritrea. De verzoekende partij meent dat onvoldoende onderzoek is geleverd naar haar juiste nationaliteit. Zij stelt, onder verwijzing naar algemene informatie over mogelijke valse documenten in Ethiopië, dat het paspoort vals is, in die mate dat het document een echt paspoort is, maar verkregen op basis van documenten die haar niet toebehoren.

Zij vreest dat er een risico bestaat op refoulement van de Ethiopische overheden naar Eritrea door de oorlogsomstandigheden. Zij wijst erop dat het ontbreken van documenten op zich niet volstaan om het risico, vervat in artikel 3 van het EVRM, uit te sluiten. Er moet rekening gehouden worden met elke pertinente omstandigheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de resultaten van het opzoekingswerk in het visuminformatiesysteem (hierna: het VIS) aangeven dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. De link tussen de verzoekende partij en de persoon vermeld op het VIS-document werd gemaakt op basis van de vingerafdrukken van de verzoekende partij. Op basis van deze vingerafdrukken werd een overeenstemming gevonden met H. F. J., geboren op 1 januari 1985 die de Ethiopische nationaliteit bezit.

Het VIS wordt uitgewerkt in de verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (hierna: de VIS-verordening). De Raad wijst erop dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten (artikel 2). Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS worden verwerkt. Daarenboven bepaalt de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) onder meer dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

Uit het VIS blijkt inderdaad dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij overeenstemmen met de persoon, genaamd H. F. J. Deze persoon heeft een visum aangevraagd voor Frankrijk en dit visum werd haar op 19 december 2017 door de Franse autoriteiten toegekend. Het betrof een Schengenvisum voor een verblijf van 15 dagen. Bijgevolg werd bij de afgifte van het visum door de Franse autoriteiten het paspoort grondig op zijn echtheid gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de Visumcode bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon moet aanbieden, en de afname van haar vingerafdrukken moet toestaan bij haar eerste aanvraag, is het voorts niet aannemelijk dat de verzoekende partij zo maar gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort om een Schengenvisum van de Franse autoriteiten te bekomen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat voormeld paspoort vals is, zonder hiervan enig begin van bewijs bij te brengen.

Van een verzoekende partij die beweert een bepaalde nationaliteit te bezitten, die verschilt van de nationaliteit op officiële stukken die in het administratief dossier terug te vinden is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze meer bijbrengt dan een algemene verklaring, zoals *in casu* het geval is.

De verzoekende partij slaagt er niet in om redelijke twijfel bij te brengen dat ze niet de Ethiopische nationaliteit bezit.

De Raad neemt aan dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit bezit.

Dit heeft tot gevolg dat het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië dient te gebeuren, zoals dit terecht gedaan werd in de bestreden beslissing.

Het betoog van de verzoekende partij, door haar omschreven onder titel “*B. Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de refoulement indirect vers l'Erythrée*” en over Eritrea, is niet dienstig, nu ze de Ethiopische nationaliteit bezit.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij op illegale wijze het land heeft verlaten en dat zij daarom vreest voor een schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit het VIS blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit bezit en zij het land heeft verlaten, in bezit van een visum afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten. Bijgevolg toont zij niet aan zich te bevinden in een situatie, zoals omschreven door de rapporten aangehaald in haar verzoekschrift, waaronder de verwijzing naar “*Immigration Proclamation No. 354/2003*” en “*Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017*” en het rapport van de Nederlandse “*Council for Refugees*” van 18 mei 2016, intitulé “*Country of Origin Information Report Ethiopia*”. De verzoekende partij kan om diezelfde reden niet dienstig voorhouden op illegale wijze te zijn verbleven in haar land van herkomst.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij nog in hoofdzaak naar de algemene toestand in Ethiopië en de slechte omstandigheden in de gevangenissen. Waar zij nog wijst het feit dat illegaal vertrek uit Ethiopië strafbaar wordt gesteld met een gevangenisstraf tot drie jaar, blijkt zoals hoger reeds vermeld dat de verzoekende partij haar land op legale wijze heeft verlaten. Voorts brengt de verzoekende partij ook geen andere concrete elementen bij om haar relaas te staven, dan de verwijzing naar rapporten. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat gemotiveerd werd omtrent artikel 3 van het EVRM nadat de verzoekende partij de kans werd geboden om de redenen, waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, uiteen te zetten. Zij werd immers, voorafgaand aan het nemen van de beslissing, gehoord en verklaarde dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de algemene situatie; zij is immers gevlucht omwille van geen toekomst, geen vrijheid en oorlog.

De motieven zijn correct en kennelijk redelijk. De stukken die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift doen aan het voorgaande geen afbreuk. Er werd een grondig onderzoek verricht en rekening gehouden met de omstandigheden die de verzoekende partij aan de verwerende partij kenbaar maakte.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van andere “beginselen van behoorlijk bestuur” (zie kopje middel) niet nader gespecificeerd, is dat onderdeel onontvankelijk, bij gebrek aan een voldoende precisering van welk beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekende partij geschonden acht. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751).

Tot slot wordt er opgemerkt dat verzoekster nog een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend op 27 augustus 2018. De verwerende partij verklaart ter terechtzitting dat de bestreden beslissing niet kan uitgevoerd worden tot er uitsluit is over deze aanvraag.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN